

p/ccoli

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

เราจะได้พบกัน เมื่อวันซากุระบาน

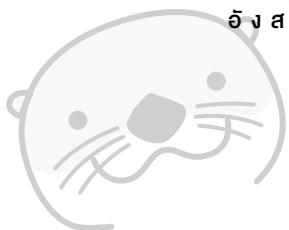
崩れる脳を抱きしめて

มิกิโตะ ชิเน็น

เขียน

อังสนา รัตนาประภากร

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

สวนในโรงพยาบาลนี้เป็นการสร้างเหมือนกับสวนสไตล์ตะวันตก
ที่มีแปลงดอกไม้กระจายออกเป็นวงกว้างโดยมีน้ำพุขนาดเล็กพ่นน้ำอยู่ใจกลาง
วันที่อากาศดีผู้ป่วยที่พักรักษาในโรงพยาบาลมักจะไปหาความสุข
ด้วยการเดินเล่นหรืออ่านหนังสือกันที่นั่น

– มิกิโตะ ชิเน็น

หนังสือคุณภาพ
โดยออร์บิทรัป

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณรู้ว่าเหลือเวลาอยู่บนโลกนี้ได้อีกไม่นาน คุณจะทำอย่างไร

เรื่องราวของคุณหมอโธมัส อูซุย แพทย์ฝึกหัดที่โรงพยาบาลฮายามะโนะมิซากิ โรงพยาบาลดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายที่มีนโยบายชัดเจนคือทำให้ความหวังของคนไข้เป็นจริงเท่าที่ทำได้

เขาได้เจอกับคุณทามาจิ ยูคาริ ผู้ป่วยของโรงพยาบาล เธอมักจะบอกทุกคนเสมอว่าให้เรียกเธอว่า “ยูคาริ”

คุณยูคาริป่วยด้วยโรคมะเร็งสมองชนิดร้ายแรงที่สุด หรือกลัยโอบลาสโตมา มะเร็งชนิดนี้พร้อมจะแตกออกได้ทุกเมื่อ คุณยูคาริจึงมักบอกกับคุณหมออูซุยเสมอว่า เธอ นั้น เปรียบเสมือนระเบิดเวลาที่ไม่รู้ว่าจะระเบิดเมื่อไหร่ อีกทั้งเธอยังกลัวการออกไปข้างนอก เพราะรู้สึกว่ามีคนจ้องจะทำร้ายเพื่อเอามรดกของเธอ รวมถึงต้องทุกข์ทนกับอดีตของตัวเอง

หมอหนุ่มที่มาเป็นแพทย์ฝึกหัดจึงต้องช่วยเยียวยาใจให้กับคนไข้ที่หวาดกลัว และช่วยให้เธอได้ออกไปเผชิญกับโลกภายนอกอีกครั้ง ก่อนที่เวลาของเธอจะหมดลง

หลังจากฝึกงานที่โรงพยาบาลเสร็จ คุณหมออุซุซุตั้งใจกลับมาหาคุณยูคาริอีกครั้ง แต่ดันเจอกับปริศนาบางอย่าง ปริศนาที่เปลี่ยนทุกอย่างในความรู้สึกของคุณหมอ ที่โรงพยาบาลฮายามะโนะมิซากิ พยายามปกปิดไว้ นั่นคือความลับที่เกี่ยวข้องกับคุณทามาจิ ยูคาริ หรือคุณยูคาริ หลังจากนั้นคุณหมออุซุซุก็ตามไขปริศนานั้นเพราะต้องการรู้ความจริงบางอย่างให้ได้

สุดท้ายแล้วเราไม่รู้เลยว่าเราจะมีเวลาเหลืออยู่บนโลกนี้อีกนานเท่าไร แต่ตราบไคที่ยังมีชีวิต ก็ขอให้ใช้ชีวิตนั้นอย่างคุ้มค่า และเราอาจไม่รู้ว่าการมีชีวิตอยู่ของเรานั้น อาจกลายเป็นปาฏิหาริย์ของใครอีกคนก็ได้

p/ccolo

บทนำ

ผมลงจากรถไฟขนาดสองตู้โดยสารมองไปรอบตัว นอกจากผมแล้วไม่มีหัวแววของคนอื่น ผมยื่นตัวให้เจ้าหน้าที่สถานีที่ดูเหมือนจะว่าง พั่นช่องตรวจตั๋วมาก็เป็นอาคารสถานีรถไฟที่มีเพดานสูงทำจากไม้ รอยด่างที่เตอะตาของคานใหญ่ทำให้สงสัยถึงวันเวลาที่อาคารแห่งนี้ได้ถูกสร้างมา

ผมเดินต่อพลางชำเลื่องมองร้านขายของฝากเล็กๆ ซ้ายมือพอพ้นอาคารสถานีรถไฟก็มีวงเวียนขนาดกะทัดรัดตั้งตระหง่านอยู่ มีป้ายที่สนิมเกาะเด่นชัดเขียนว่า “จุดขึ้นรถแท็กซี่” ตั้งอยู่ แต่ไม่มีแท็กซี่ที่กำลังรอลูกค้า

เงยหน้าขึ้น ด้านหน้ามีอาคารบ้านเรือนที่เรียบเหงาตั้งอยู่เป็นวงกว้าง ลึกเข้าไปด้านในนั้นมองเห็นเนินสูงเล็กน้อย

ไปไม่ร่วมปลิดปลิวขณะที่ลมต้นฤดูใบไม้ผลิพัดผ่าน แต่กลับไม่รู้สึกรถึงความหนาว ร่างกายร้อนผ่าวราวกับมีเปลวไฟลุกโชนอยู่ในอก

ผมรอคอยช่วงเวลาี่มาตลอด ตั้งแต่วันนั้นที่ได้ยินว่าเธอ คุณทามาจิ ยูการิ เสียชีวิตแล้ว

ทามาจิ ยูการิ...คุณยูการิ...รอยยิ้มที่งดงามและไม่จีรังเหมือน

เครื่องแก้วแวบเข้ามาในหัว

อีกไม่นานแล้ว อีกไม่นานก็จะได้เจอคนร้ายที่พรากเธอไปต่อหน้า
ผมแล้ว

พอเอามือแตะที่หน้าอกเพื่อควบคุมความรู้สึกที่พลุ่งพล่านขึ้น ก็มี
แมวดำตัวหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ แมวสวมปลอกคอสีแดงตัวนั้นชำเลื่อง
มองมาทางนี้พลงเดินตัดหน้าแล้วเริ่มเลียขนตรงม้านั่งข้าง ๆ ทันที

“लगไม่ดีแฮะ”

ผืนยิ้มออกมาพลงแตะกระเป๋าด้านในเสื้อแจ็กเก็ตจากด้านบน
ของเนื้อผ้า สัมผัสแข็งที่อยู่ด้านในส่งผ่านมาที่ฝ่ามือ เตรียมใจที่จะใช้
เจ้าสิ่งนี้ไว้เรียบร้อยแล้ว

ผลอแป็บเดียวเจ้าแมวที่เลียขนเสร็จเปลี่ยนมานอนท่าสฟริงซ์
ก็ส่งเสียงร้องเหมียว คงจะเตือนว่าให้ออกไปจากอาณาเขต

รู้แล้วละน่า จะไปเดี๋ยวนี้แหละ

ผมไม่คิดจะรอแท็กซี่ไปเรื่อย ๆ พอมองขึ้นไปบนเนินที่สูงเพียง
เล็กน้อย ก็เอาเท้าแตะพื้นแล้ววิ่งออกไป

เพื่อทำตามเจตนารมณ์ของคุณทามากิ ยูการิ ผู้หญิงที่เจอที่
โรงพยาบาลนั้น

บทที่

1

โอบบีนออกจากกรุงเพชร

1

แสงแดดอ่อนสาดส่องเข้ามาจากหน้าต่างบานใหญ่ ผมสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นที่แผ่พลางก้าวไปบนโถงทางเดินที่ปูด้วยพรมขนยาว เมื่อส่งสายตามองไปนอกหน้าต่างก็เห็นสีน้ำเงินเข้มกระจายเป็นวงกว้างที่ส่วนลึกของป่าต้นสนที่เป็นแนวกันลม คลื่นสีขาววาดลวดลายไปบนท้องทะเลที่ทอดยาวไปจนสุดเส้นขอบฟ้า แสงอาทิตย์สะท้อนบนผิวน้ำเป็นประกาย

ผมหรีดให้กับทิวทัศน์ที่งดงาม “โรงพยาบาลฮายามะโนะมิซากิ” โรงพยาบาลแบบพักฟื้นสำหรับกลุ่มคนมีฐานะ ซึ่งมีห้องผู้ป่วยทั้งหมดเป็นห้องเดี่ยว ตั้งอยู่ริมทะเลเมืองฮายามะ จังหวัดคะนะงะวะ ผมอยู่ที่ชั้นสามของที่นี่

“อืม ต่อไปก็ห้องสุดท้ายสินะ...”

หยิบรายชื่อคนไข้ออกมาจากกระเป๋าเสื้อกาวน์ พอดูนาฬิกาข้อมือก็เป็นเวลาบ่ายสามโมงแล้ว ตอนเช้าเข้ารับการอบรมปฐมนิเทศของโรงพยาบาล การออกตรวจคนไข้ที่เริ่มช่วงบ่ายก็เหลือแค่คนเดียวแล้ว

“ทามาจิ ยูการิ อายุ 28 ปี กลัยโอบลาสโตมา”

เมื่อเห็นตัวหนังสือนั้น ริมฝีปากก็เกร็งขึ้นมา กลัยโอบลาสโตมา
เนืองออกในสมองที่ร้ายแรงที่สุด

จะว่าไป โรงพยาบาลนี้ทำฮอสพิซด้วยหรือเปล่านะ พลันนึกไป
ถึงตอนที่ฟังอธิบายปฐมนิเทศจากหัวหน้าางพยาบาลร่างกำยำ

ฮอสพิซคือสถานที่เพื่อให้ผู้ที่เผชิญกับโรคที่รักษาไม่หายได้เข้าสู่
ช่วงสุดท้ายของชีวิตอย่างสงบ สถานที่ที่ที่ราวกับโรงแรมระดับหรูตั้งอยู่
ริมทะเลแบบนี้ก็อาจจะเหมาะแล้วที่จะเป็นที่พักพิงในช่วงวาระสุดท้าย
ของชีวิต

ยี่สิบแปดปี แก่กว่าสองปีสินะ ผมขยับเท้าที่หนักขึ้นเล็กน้อย
เดินต่อไปตามโถงทางเดินและลิ้นชักยาวตรงสุดทาง ทางเดินที่มีระยะยาว
ประมาณสิบเมตรมีประตูอยู่แค่หนึ่งบาน

โรงพยาบาลแห่งนี้สร้างเป็นรูปตัว “โคะ” (コ) แบบล้อมสวนเอาไว้
และส่วนนี้ที่ตรงกับเส้นแนวนอนด้านบนมีห้องพักผู้ป่วยแบบพิเศษ
ขนาดหนึ่งห้องยึดครองอยู่

เมื่อเคาะประตูห้องพักผู้ป่วยที่เป็นเป้าหมายก็มีเสียงตอบรับว่า
“เชิญคะ” จากด้านในทันที พอเปิดประตูแบบเลื่อนไปด้านข้างออก
อากาศเย็นก็ปะทะเข้าที่แก้ม

ห้องกว้างกว่าที่จินตนาการไว้ กำแพงด้านหนึ่งข้างหน้ามีหน้าต่าง
อยู่ แสงอ่อนๆ ส่องผ่านม่านลูกไม้เข้ามา

ด้านข้างของประตูทางเข้ามีห้องน้ำและห้องอาบน้ำ ด้านหน้า
มีโซฟาหนังและโต๊ะกระจกไม่สูงนักตั้งอยู่ เฟอร์นิเจอร์ที่ผลิตจากไม้
สไตล์แวนที่คจำพวกโต๊ะทำงานให้ความรู้สึกหรูหรา ชั้นวางหนังสือที่สูง
จนเกือบถึงเพดานอัดแน่นไปด้วยอัลบั้มรวมรูปวาดและอัลบั้มรูปถ่าย
ทิวทัศน์ในต่างประเทศ กำแพงประดับด้วยรูปสีน้ำมันสดใส ด้านใน

มีห้องรับแขกและห้องครัวพร้อมเสร็จสรรพ ถ้าหากเตียงที่วางข้าง
หน้าต่างไม่ใช่แบบเอาไว้รักษาคนป่วย ห้องนี้คงเป็นเหมือนห้องสวีท
ในโรงแรมระดับหรูเลยทีเดียว

ต้องจ่ายเงินเท่าไรจะได้เข้าพักในห้องแบบนี้กัน รู้สึกได้ว่า
รอยย่นที่หว่างคิ้วยับเข้าหากันพลางมองไปรอบ ๆ ผู้หญิงรูปร่าง
บอบบางผอมยาวสีดำนั่งอยู่บนเก้าอี้ด้านหน้าของหน้าต่างที่เปิดอยู่ข้าง
เตียง มือถือพุกันและจานสี หันหน้าเข้าหากระดานวาดภาพที่ตั้งอยู่กับ
ขาตั้ง

เมื่อมองหน้าต่างที่โดดเด่นด้วยสันจมูกตั้งตรงกับขนตายาว
นั้น หญิงสาวก็หันมา ผมนุ่มพลิ้วไหวเล็กๆ

“เอ๊ะ ไครคะ” หญิงสาวที่สวมคาร์ดิแกนทับเสื้อเชิ้ตสีฟ้าเบ้งตา
สองชั้นเป็นประกายจ้องมองมาทางนี้อย่างจริงจัง

“ยินดีที่ได้รู้จักครับ ผมเป็นแพทย์ฝึกหัดชื่อโซมะ อูซุยะ ครับ”

หญิงสาวเอียงคอและพึมพำอย่างยากลำบาก “โซมะ...อูซุยะ...”

“อูซุยะมาจากช่องเขาอูซุยะ โซมะที่แปลว่าม้าสีน้ำเงินครับ”

อธิบายเหมือนที่เคยทำมาตลอด แต่องศาของหญิงสาวก็ยังไม่
เปลี่ยนไป ดูเหมือนจะไม่ถนัดคันจินะ

“เฮ้อ ช่างมันเถอะ” หญิงสาวประสานสองมือไว้ด้านหน้าหน้าอก
เล็กๆ

“คุณหมออูซุยะ คุณก็คือคุณหมออูซุยะ อ้อ คุณพยาบาลได้บอก
หรือเปล่าว่าจะตั้งแต่วันนี้จะมีคุณหมอคนใหม่มา”

“ผมจะฝึกงานอยู่ที่โรงพยาบาลนี้หนึ่งเดือนครับ ฝากตัวด้วย
นะครับ คุณยูคาริ”

“...ยูคาริ”

“เอ๊ะ อะไรนะครับ”

“ชื่อทางการก็คือยูคารินั่นแหละ เสียงกอลเข้ามาไม่ทันไรเลย เพราะฉะนั้นก็เลยให้ทุกคนเรียกว่ายูคาริ ต้องรบกวนคุณหมอลุขด้วยอีกคนนะ”

หญิงสาวที่แทนตัวเองว่ายูคาริยืนหลังตรงเล็กน้อยมองมา

“ถ้างั้นก็...คุณยูคาริ”

“ค่ะ คุณหมอลุข ว่าแต่มีธุระอะไรหอรคะ” รอยยิ้มไร้เดียงสา ผุดขึ้นบนหน้าของเธอ

“มาตรวจไข้นะครับ...”

ขณะนั้นลมแรงก็พัดเข้ามาทางหน้าต่าง คุณยูคาริจับผมสีดำ ที่ถูกลมพัดปลิวไว้

“เอ่อ ไม่หนาวหอรครับ”

ถึงอากาศจะดีแต่ก็ยังเป็นเดือนกุมภาพันธ์ แดดหน้าต่างห้องนี้ ยังหันไปทางปลายแหลมต่างจากห้องอื่นที่หันเข้าสวน ลมทะเลเลยพัดเข้ามาตรงๆ

“นี่จะเป็นผ้าห่มไฟฟ้าละ แล้วก็ยังมีฮีตเตอร์ด้วย ก็รู้สึกหนาวน้อยๆ แต่ทนได้”

คุณยูคาริขึ้นไปที่ผ้าห่มที่คลุมเอาไว้และฮีตเตอร์น้ำมันที่ติดตั้งไว้ใต้หน้าต่าง

“ไม่เห็นต้องทนก็ได้นี่ครับ ปิดหน้าต่างก็พอแล้วมั้งครับ”

“แบบนี้กลิ้งทะเลก็ไม่ว่างมานะสิ”

สะบัดพู่กันไปบนกระดานวาดภาพ ในแต่ละครั้งก็จะมีคลื่นสีขาวตั้งขึ้นบนทะเลที่วาดเป็นสีคราม

“กลิ้งทะเล เสียงลม อากาศเย็นเยือกของฤดูหนาว ฉันอยาก จะรับรู้ถึงสัมผัสทั้งหมดนี้นะ น่าเสียดายออก”

“เอ่อ...คุณยูคาริ”

“บอกให้เรียกยูคาริไง” คุณยูคาริเบ้าปาก

“คุณยูคาริ” ผมลนลานรีบพูดไป แล้วเธอก็คลายสีหน้าลง
ตอบรับ “อะไรหรอ”

“ขอประทานโทษนะครับ ผมจะขอตรวจดูอาการ ช่วยขึ้นไปนอน
บนเตียงได้มั้ยครับ”

“อื๊ย จริงจังจังเลยนะ ผู้อำนวยการแค่มาถามว่า ‘รู้สึกเป็นยังไง
บ้างครับ’ แค่นี้เอง”

แพทย์ฝึกหัดอย่างผมจะละเลยแบบนั้นไม่ได้

“ผู้อำนวยการก็ส่วนผู้อำนวยการครับ ผมก็คือผม”

“รับทราบค่ะ คุณหมอ” คุณยูคาริพูดด้วยน้ำเสียงหยอกล้อ
เสร็จก็ปิดหน้าต่างแล้วขึ้นนอนลงบนเตียง

“ขออนุญาตนะคะครับ”

ผมหยิบไฟฉายออกมาจากกระเป๋าหน้าอกของเสื้อกาวน์ส่อง
เข้าไปในลูกตาของคุณยูคาริ จากการสะท้อนทำให้ลูกตาดำเล็กลง
ม่านตาสีน้ำตาลสะท้อนแสงอ่อนๆ

ผมตรวจใบหน้า ช่องปาก ลำคอเสร็จก็หยิบหูฟังแพทย์ที่คล้อง
คอไว้มาถือในมือ

คุณยูคาริหุบตาลงเล็กน้อยแล้วจะม้วนแขนเสื้อยืดขึ้น

“อ๊ะ ปล่อยไว้แบบนี้ก็ได้ครับ เพราะว่าผมจะตรวจจากคอเสื้อ
นะคะครับ”

“ขออนุญาตนะคะครับ” ผมบอกพลางเลื่อนแขนรับเสียงผลุบหาย
เข้าไปจากคอเสื้อ

“สุดลมหายใจเข้าลึกๆ นะครับ หายใจเข้า...หายใจออก...หายใจ
เข้า...”

เมื่อตรวจฟังเสียงหายใจเสร็จแล้วจึงบอกต่อ “เอาละ กลับ

หายใจครับ” ก็ได้ยินเสียงเต้นของหัวใจดังมา ผมจดจ่อการรับรู้อยู่กับชีพจรของชีวิตที่สั่นสะเทือนแก้วหู

“เออละ หายใจได้ตามสบายเลยครับ” ผมคล้องเครื่องตรวจฟังที่ตั้งออกจากหูไว้ที่คอตามเดิม

“เท่านี้การตรวจก็เสร็จแล้วเหรือ”

“ครับ เท่านี้ก่อน”

“มีตรงไหนแยหรือเปล่า”

“ไม่ครับ ไม่มีอาการผิดปกติอะไรเป็นพิเศษ”

“ใช้มั้ยละ ร่างกายก็ไม่ได้แยขนาดนั้นสักหน่อย”

คุณยูคาริลุกขึ้นครึ่งตัวแล้วยกมุมปากขึ้นราวกับประชด

“ทั้งๆ ที่เป็นอย่างนั้น แต่กลับมาบอกว่าจะตายได้ทุกเมื่อ เชื้อไม่ลงใช้มั้ยละ”

คุณยูคาริมองมาที่ผม ผมไม่รู้จะตอบเธอกลับว่าอย่างไร เธอลุกจากเตียงได้ก็เปิดหน้าต่างกว้างอีกครั้ง อากาศเย็นบริสุทธิ์ในฤดูหนาวพัดเข้ามา

“ขอโทษด้วยนะที่พูดอะไรแปลกๆ ไม่ได้คุยกับผู้ชายหนุ่มๆมานานเลยคึกไปหน่อย”

ได้ยินเสียงปะทะของคลื่นแผ่วเบาจากไกลๆ คงเป็นคลื่นแตกกระจายอยู่ข้างใต้แหลมกระมัง

“ได้ยินเสียงคลื่นมาจนถึงนี่เลยนะครับ บ้านผมก็อยู่ติดทะเล แต่ว่าทะเลในเซโตะนะครับเลยแทบจะไม่มีคลื่นเลย เสียงคลื่นนี่ตินะครับ ทำให้ใจสงบ”

พอพูดเร็วเพื่อจะกลบเกลื่อนความอึดอัด เงามืดก็แวบผ่านบนใบหน้าของคุณยูคาริ

“ฉันเกลียดเสียงคลื่น เพราะได้ยินเป็นจังหวะเดิมตลอดใช้มั้ยละ

นั่นละที่แย่ ฟังคล้ายกับกำลังนับถอยหลัง”

“นับถอยหลังอะไรหรือครับ”

“...ลูกระเบิดโง่ละ” คุณยูคาริเบี้ยวปากอย่างทรมานแล้วชี้ไปที่ขมับตัวเอง “ข้างในนี้มีลูกระเบิดฝังอยู่ละ ก็ไม่รู้ว่าจะเมื่อไหร่ แต่สักวันหนึ่งระเบิดเวลานี้จะระเบิดแน่ๆ”

ผมเลื่อนสายตาไปที่ศีรษะของคุณยูคาริ กลัวยโอบลาสโตมาเป็นเนืองอกที่เปราะบางมาก กรณีที่เซลล์ส่วนหนึ่งตายทำให้เลือดออกในสมองเป็นจำนวนมาก หรือไม่ก็ขยายใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนอาจจะพรากชีวิตเธอไปในระยะเวลาอันใกล้ เหมือนกับระเบิดเวลาจริง ๆ ด้วย

“พอได้ยินเสียงคลื่นชัดก็รู้สึกเหมือนว่าเวลาที่เหลือถูกคลื่นกลืนเข้าไป เหมือนว่าสมองกำลังค่อย ๆ ทลายลงจากข้างในที่ละน้อย”

ผมเพ่งมองใบหน้าด้านข้างของคุณยูคาริที่ยิ้มเศร้า ๆ แล้วก็ทำได้แค่นิ่งเฉย ๆ

“อ่า ขอโทษด้วยนะคะ อยู่ ๆ มาได้ยินคำพูดแบบนี้ก็ลำบากใจสินะ แค่ลองทำตัวเป็นนางเอกนำส่งสารคุณนะ ไม่ต้องใส่ใจหรอก ตรวจเสร็จแล้วใช้มัย จันวาตรูปต่อได้แล้วสินะ”

“อ๊ะ ครับ ได้เลยครับ ขอโทษนะครับที่รบกวน”

ผมรีบผงกศีรษะบอก “ขอตัวก่อนนะครับ” แล้วไปที่ทางออกตอนที่กำลังจะเปิดประตู “คุณหมอฮุซุยะ” ถูกเรียกจากด้านหลัง วินาทีที่หันกลับไป สายตาที่สบเข้ากับคุณยูคาริที่ถือพู่กันอยู่

“พรุ่งนี้จะมาตรวจอีกมั๊ย”

“ครับ แน่นอนอยู่แล้ว เพราะหนึ่งเดือนนี้ผมจะฝึกภาคปฏิบัติอยู่ที่โรงพยาบาลนี้ครับ”

“จันเหรอ ถ้าจันก็พรุ่งนี้เจอกัน”

คุณยูคาริขยับนิ้วเร็วไปที่ด้านข้างของใบหน้า

“ถ้าคืนนี้ลูกกระเปิดของฉันไม่เกิดระเบิดไปซะก่อนนะ”

2

“แล้วที่นี้ คนที่มาต้อนรับนั้นก็เป็นคนของที่บ้านฉันเอง”

ที่ด้านหน้าของหญิงสาวที่ส่งเสียงดังขึ้นมา ผมปล่อยเสียง “อ้อ” ซึ่งตัวเองก็ไม่แน่ใจว่าเป็นการตอบรับหรือการถอนหายใจ วันที่สองของการฝึกงานที่โรงพยาบาลฮายามะโนะมิซากิ ระหว่างออกตรวจช่วงเช้า ผมถูกคนไข้อายุเก้าสิบกว่า ๆ ชื่อคุณฮานะ อูเมซาวะ คว่ำตัวไว้ และกลายเป็นต้องมาฟังเรื่องเก่า ๆ

“วิ่งฝ่าสายฝนที่ตกหนักเหมือนวันนี้เลย ร่มก็ไม่กาง เพื่อมาหาฉันนะ”

คุณฮานะที่นั่งอยู่บนเก้าอี้โน้มหน้ามองออกไปนอกหน้าต่างที่ฝนกำลังตกหนัก แม้จะมองเห็นปลายทางที่ห่างไปสิบกว่าเมตรไม่ชัดเจนตาของคุณฮานะก็หิ่งห้อยอย่างมีความสุข คงจะมองเห็นสามีที่จากไปแล้วอยู่ตรงนั้น

“เป็นสามีที่ยอดเยียมมากเลยนะครับ”

“ใช่แล้ว เป็นคนที่พิเศษมาก ๆ เลย...มากจริง ๆ”

ครั้นจะขัดจังหวะช่วงเวลาดำดิ่งในความทรงจำนั้นก็ดูจะทึ่มไปหน่อย แต่ถ้าไม่ตัดจบตอนนี้ก็อาจจะถูกให้อยู่ฟังเรื่องราวความทรงจำอีกหลายชั่วโมง ผมเลยกระซิบเสียงเบา “ขอตัวก่อนนะครับ” แล้วทิ้งห้องพักผู้ป่วยไว้เบื้องหลัง

ออกมาที่โถงทางเดินได้ก็ยึดตัวเต็มที่ บนชั้นสามของโรงพยาบาลฮายามะโนะมิซากิแห่งนี้มีผู้ป่วยในยี่สิบคน คนที่ไม่ได้สติเนื่องด้วย

ผลข้างเคียงจากสมองขาดเลือดก็มีแต่ผู้ป่วยส่วนมากเป็นผู้สูงอายุที่ชอบพูดคุยกั้ทั้งนั้น ก็เลยใช้เวลาตรวจเฝ้ามมากกว่าที่คิด

เอาละ เหลืออีกคนสินะ เริ่มรู้สึกลำ แต่ก็เดินต่อไปตามทางเดิน พอเลี้ยวตรงสุดทางก็เห็นห้องสุดท้ายอยู่ขวามือ ห้องของทามาจิ ยูกาิริ ผู้หญิงที่มีลักษณะแปลกๆ

ผมเคาะประตูแล้วยืนรอกการตอบรับ “เชิญคะ” จากนั้นจึงเลื่อนประตูสไลด์ออก คุณยูกาิรินั่งอยู่บนโซฟา กำลังดูอัลบั้มภาพที่เปิดกางอยู่บนโต๊ะเตี้ย

“สวัสดี คุณหมออุซุซุชิ”

“สวัสดีครับ คุณยูกา...”

พอเห็นเธอขมวดคิ้ว ผมเลยรีบแก้คำพูดใหม่ “คุณยูกาิริ” คุณยูกาิริก็พยักหน้าแล้วเปล่งเสียงที่คล้ายกับแสดงอยู่ “โอเค”

“สภาพร่างกายเป็นยังงั้บ้างครับ”

“เหมือนเดิม ระเบิดในหัวก็ยังโอเค”

“...งั้แหละครับ เอ่อ วันนี้ไม่ได้วาดภาพสินะครับ”

“ภาพเมื่อวานเพิ่งเสร็จเมื่อกั้ณะ ก็เลยกำลังดูอัลบั้มภาพสร้างแรงบันดาลใจ จะได้วาดรูปใหม่ได้เร็วๆ”

“จะวาดต่อไปทันทีเลยเหรอครับ ทำไมถึงต้องรีบวาดภาพขนาดนั้นครับ”

คุณยูกาิริแค้มเคร้าๆ รับคำถามที่ผลอพุดไปไม่ทันคิด แต่ไม่ได้ตอบอะไร

อาจจะถามอะไรที่แยๆออกไปเสียแล้ว ผมเลยเลื่อนสายตาไปที่อัลบั้มภาพบนโต๊ะ พยายามเปลี่ยนเรื่องพูด หน้าที่เปิดค้างไว้มีภาพดอกบัวลอยอยู่เหนือสระน้ำถูกวาดไว้

“ภาพนี้เหมือนเคยเห็นในหนังสือเรียนเลยนะครับ”

“ไม่รู้จัก ‘บัวน้ำ’ ของโมเนต์เหรอ”

“ศิลปะนี่ไม่รู้เลยครับ”

“ศิลปะจะเต็มเต็มชีวิตเรานะ” คุณยูคาริพลิกอัลบั้มภาพไปเรื่อย ๆ

“นั่นเป็นคำพูดที่พูดได้ก็ต่อเมื่อมีเวลาเหลือพอในการใช้ชีวิตนะครับ”

น้ำเสียงของผมคล้ายมีอารมณ์โดยไม่ตั้งใจ คุณยูคาริเอียงตัวมาข้างหน้าแล้วมองขึ้นมาที่หน้าผม รู้สึกราวกับถูกดวงตาสีน้ำตาลอ่อนดูดเข้าไป

“คุณหมออุซุชิ วันนี้อารมณ์ไม่ดีเหรอ”

พอโดนพูดแทงใจดำผมก็เลยเอ่ยในลำคอ “เอ๊ะ ทำไม...” คุณยูคาริเชิดคางขึ้นอย่างภูมิใจ

“ผู้หญิงมีเซ็นส์แรงนะ โดยเฉพาะฉันนะถนัดการอ่านสีหน้ามาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว คุณหมออุซุชิก็แสดงออกทางสีหน้าง่ายด้วยสิ”

“...รู้หรือครับว่าผมคิดอะไรอยู่” รู้สึกเหมือนถูกบอกว่าเป็นผู้ชายง่าย ๆ คิวเลยยื่นเข้าหากัน

คุณยูคาริเผยรอยยิ้มร้ายเล็ก ๆ บนริมฝีปากสีชมพูอ่อน

“เมื่อวานตอนที่มาที่นี่ครั้งแรก มองไปรอบห้องแล้วหงุดหงิดใช้มั้ยละ คงเป็นเพราะว่าหรรษาเกินกว่าจะเป็นห้องพักผู้ป่วยสินะ หลังจากนั้นพอลองคุยกับฉันก็คิดว่า ‘เป็นผู้หญิงที่แปลกจัง’”

เธอท่ายุกเข่าอย่างจ้อง ถึงกับเกร็งไม่ออก

“แล้วทำไมถึงอารมณ์ไม่ดีล่ะ”

คุณยูคาริหรีดตาลง แม้จะกลบเกลื่อนไปก็คงจะถูกมองออกอยู่ดี ผมเลยผินพุดไป

“ห้องนี้รอนวดนวดมาก ไม่มีสมาธิอ่านหนังสือเลยครับ”

“ห้องนั่งรอรอ”

“ใช่ครับ ห้องที่อยู่ตรงมุมทางทิศใต้ของชั้นหนึ่ง ได้รับแจ้งมาว่า หลังเสร็จงานที่วอร์ดคนไข้แล้วให้ไปนั่งอ่านหนังสือที่นั่นได้นะครับ...”

“อ้อ คอมเพรสเซอร์นั้นนะเสียงดังมากเลยนะ”

ด้านนอกหน้าต่างของห้องที่ถูกจัดไว้เป็นสถานที่นั่งรอมีเครื่องคอมเพรสเซอร์แอร์ทั้งหมดของโรงพยาบาลถูกตั้งอยู่ติดกำแพง เสียงที่ฟังดูคล้ายสัตว์ประหลาดครวญครางเมื่อเครื่องทำงานดังก้องไปทั่วห้อง ไม่เหมาะเป็นสถานที่อ่านหนังสืออย่างยิ่ง ลองใส่ที่อุดหูก็แล้ว แต่แรงสั่นทำให้อวัยวะภายในสะเทือนจนรู้สึกคลื่นไส้ในที่สุด

“ถ้าเป็นอย่างนั้นก็กลับไปห้องตัวเองก็ได้เนี่ย พักที่หอของพนักงานไม่ใช่เหรอ ที่นั่นเดินจากที่นี่ประมาณสิบนาทีหรือเปล่านะ”

“เวลางานจะออกจากโรงพยาบาลได้ยังไงล่ะครับ”

“งานที่นี้ไม่ใช่ว่าเลิกประมาณบ่ายสองโมงหรือหกหรือ ก่อนหน้านี้เหมือนคุณหัวหน้าพยาบาลจะเคยบอกแบบนี้แหละ”

“การนั่งรอในโรงพยาบาลก็เป็นการนั่งรอครับ เพื่อว่ามีเคสอะไรสักอย่าง”

“อะไรสักอย่างที่ว่า อย่างเช่น ‘ลูกระเบิด’ ในหัวของฉันเกิดระเบิดขึ้นนะเหรอ”

ผมตัดสินใจแล้วว่าเราจะสร้างทำเป็นไม่ได้ยินคำพูดหยอกเล่นของคุณยูคาริ

“เรื่องเป็นแบบนี้แหละครับ ก็เลยต้องหาสถานที่นั่งรอที่สงบๆ”

“อ้อ...” คุณยูคาริตะแอดนิ้วชี้ไปที่คาง หลังจากครุ่นคิดไม่กี่วินาทีก็ใช้นิ้วเดียวกันนั้นชี้ไปที่โต๊ะทำงานที่วางอยู่ข้างหน้าต่าง “ถ้าฉันตรงนั้นล่ะเป็นไง”

“ไม่ละครับ ผมมานั่งอ่านหนังสือในห้องคนไข้ไม่ได้หรอกครับ”

“ทำไมล่ะ” คุณยูคาริเอียงคออย่างสงสัย

“ที่ว่าทำไมนี่...”

“ฉันบอกเองว่าได้ ก็ไม่มีปัญหาไม่ใช่เหรอ ให้ฉันคุยกับผู้อำนวยความสะดวกให้ฉัน โรงพยาบาลนี้มีนโยบายทำให้ความหวังของคนไข้เป็นจริงเท่าที่ทำได้อยู่แล้ว ต้องอนุญาตสิ”

“เอ่อ แต่ว่า...ขอผมคิดก่อนนะครับ”

โต๊ะทำงานสไตล์แอนทีคที่วางข้างหน้าต่างดูจะใช้งานได้ดีสะดวก การอ่านหนังสือพลางชมทะเลกว้างนอกหน้าต่างไปด้วยคงจะทำให้ก้าวหน้าได้มากแน่นอน

“ก็ได้ ๆ ถ้าเปลี่ยนใจก็มาได้ทุกเมื่อะ ฉันจะอยู่ในห้องนี้แหละ...มาได้ทุกเมื่อ”

ชั่วขณะหนึ่งบนใบหน้าของคุณยูคาริที่ยิ้มออกมานั้นคล้ายมีเงามืดพาดผ่าน

“คุณหมออุซุยะคะ ขอใบสั่งยาหน่อยได้มั๊ยคะ”

“ฮะ นี่ครับ เขียนเสร็จหมดแล้วครับ”

พอกำลังเขียนบันทึกประวัติคนไข้ที่เคาน์เตอร์พยาบาล หัวหน้าพยาบาลก็ส่งเสียงเข้ามา ผมยื่นใบสั่งยาให้หัวหน้าพยาบาล

“คุณหมออุซุยะมาช่วยได้เยอะเลย ผู้อำนวยความสะดวกนะถ้าไม่ตามก็แทบจะไม่ทำงานให้เลย ถ้ามีคุณหมอฝึกหัดมาที่โรงพยาบาลเราอีกก็ดีนะสิ”

หัวหน้าพยาบาลหันคอไปด้านข้าง เนือรอบคางกระเพื่อมเล็กน้อย

“โรงพยาบาลของผมอยู่ที่โอโรชิมะ ก็เลยมีหลายคนที่ไม่ว่ายังไงก็อยากจะฝึกงานใกล้ ๆ นะครับ”

พวกคนที่ผ่านการสอบการประกอบวิชาชีพแพทย์และได้ใบ

อนุญาตประกอบอาชีพเวชกรรมส่วนใหญ่ก็จะเข้ารับการฝึกศึกษาเบื้องต้น ทำงานในสาขาหลากหลายเป็นระยะเวลาสองปีเพื่อฝึกฝนความสามารถพื้นฐานในฐานะแพทย์

การฝึกนั้นจะมีที่เรียกว่า “เวชศาสตร์ชุมชน” อยู่ คือการย้ายจากโรงพยาบาลขนาดใหญ่ที่ฝึกงานอยู่ตามปกติมาทำงานในสถานที่ที่เป็นโรงพยาบาลขนาดเล็กหรือคลินิก สถานพยาบาล เพื่อเรียนรู้หน้างานของเวชศาสตร์ชุมชน

ในโรงพยาบาลอิโรชิมะที่ผมสังกัดอยู่ในฐานะแพทย์ฝึกหัด มีการร่วมมือกับสถานรักษาพยาบาลทั้งนอกและในจังหวัดสิบกว่าแห่งเพื่อใช้เป็นสถานที่ฝึกเวชศาสตร์ชุมชน แพทย์ฝึกหัดจำนวนมากเลือกสถานที่ที่อยู่ในจังหวัดอิโรชิมะเพื่อให้เดินทางสะดวก ตอนแรกผมก็เลือกโรงพยาบาลในเมืองฟุคุยะมะที่บ้านเกิด แต่หัวหน้าฝ่ายแผนกอายุรกรรมที่เป็นผู้รับผิดชอบการฝึกอบรมได้สั่งว่า “ที่คณะเราจะมีการฝึกงานที่โรงพยาบาลแบบพักพื้นที่คนรู้จักกันทำอยู่ ไปที่นั่นซะ” ผมก็เลยมาฝึกงานที่โรงพยาบาลนี้แบบกึ่งโดนบังคับ

หลายเดือนมานี้ได้ฝึกงานในสาขาที่โหดๆ อย่างต่อเนื่อง เช่น แผนกศัลยกรรมและหน่วยฉุกเฉิน อีกทั้งยังลดเวลานอนให้น้อยลงเพื่ออ่านหนังสือ จึงมักป่วยบ่อย หมดสติเนื่องจากความดันต่ำเฉียบพลันหลายครั้ง และเมื่อสองเดือนก่อนเกิดภาวะหัวใจเฉียบพลันทำให้ช่วงหนึ่งไม่ได้ยินจึงต้องเข้ารับการรักษาโดยให้สแตตินรอยด์ทางเส้นเลือดด้วย

คงเป็นความเมตตาในแบบของหัวหน้าฝ่ายอายุรกรรมที่ให้ได้เยียวยาร่างกายและจิตใจที่โรงพยาบาลซึ่งรายล้อมไปด้วยธรรมชาติอันเงียบสงบแห่งนี้

แต่ทว่าห้องนั่งรอกลับมีสภาพแบบนั้น...ผมถอนหายใจไปพร้อม

กับมองหลังของหัวหน้าพยาบาลที่เดินออกไป แล้วก็กลับมาครอบงำบันทึกประวัติคนไข้ต่อ โรงพยาบาลสยามะโนะมิซากินี้ยังใช้เป็นบันทึกแบบกระดาษอยู่ ยังไม่ได้เปลี่ยนเป็นบันทึกแบบอิเล็กทรอนิกส์ ใช้วิธีนี้บันทึกแบบฟอร์มไว้ที่แฟ้มและเขียนบันทึกการรักษาเข้าไปตรงนั้น พอมาถึงเล่มสุดท้าย มือที่เคลื่อนไหวก็หยุดลงที่บันทึกเล่มนั้น หน้าปกนั้นเขียนเป็นตัวขนาดใหญ่ว่า “คุณทามาจิ ยูการิ”

ผมหยิบบันทึกประวัติคนไข้ของคุณยูการิมาเปิดไปที่หน้าแรกหน้านั้นเรียกว่าแบบฟอร์มหมายเลขหนึ่ง มีแบบฟอร์มที่บันทึกข้อมูลของผู้ป่วยตอนที่เข้าพักรักษาที่โรงพยาบาลหนึ่งอยู่ เป็นบันทึกที่ถูกเขียนเมื่อเดือนกรกฎาคมปีที่แล้วตอนที่คุณยูการิเข้าโรงพยาบาล ผมไล่สายตาไปยังคอลัมน์ “ประวัติปัจจุบัน”

“เริ่มปวดศีรษะตั้งแต่ประมาณเดือนมีนาคมปีนี้ เข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลโยะโกะซะมะ เมื่อตรวจอย่างละเอียดก็ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเนื้องอกในสมองชนิดร้ายแรง (กลัยโอบลาสโตมา) เนื้องอกแพร่กระจายไปถึงแกนสมองแล้วจึงตัดสินใจผ่าตัดไม่ได้ เข้ารับการรักษาแบบรังสีรักษาแต่ไม่ได้ผลจึงหยุดรักษา เดือนกรกฎาคม ย้ายมาโรงพยาบาลปัจจุบันโดยมีวัตถุประสงค์เข้ารับการรักษาระดับประคอง ปัจจุบันควบคุมอาการปวดศีรษะได้โดยใช้ยาแก้ปวด แต่มีภาวะซึมเศร้ารุนแรง นอกจากนี้ รู้สึกกลัวที่จะออกไปข้างนอกมาก”

การรักษาแบบประคองประคอง การรักษาที่กำจัดความเจ็บปวดทั้งทางร่างกายและจิตใจของผู้ป่วยที่ระยะสุดท้ายใกล้เข้ามาเท่าที่เป็นไปได้ ผมเฝ้าปากแน่นและพลิกหน้าบันทึกไปเรื่อยๆ จนในที่สุดหน้าที่ถ่ายสำเนารูบซีทีสแกนของสมองก็ปรากฏ ตรงกลางรูปนั้นที่ตัดมาเฉพาะส่วนที่ใกล้กับแกนสมองมีเงาสีขาวบิดเบี้ยวปรากฏอยู่ กลัยโอบลาสโตมา “ลูกระเบิด” ที่ถูกฝังเข้าไปในสมองของคุณยูการิ

รูปร่างที่ดูไม่ดีขึ้นดูราวกับว่าสิ่งมีชีวิตเซลล์เดียวขนาดยักษ์กำลังกัดกินสมองให้ละลายจากด้านใน

เธอถูกโรคที่รักษาไม่หายคุกคามทั้งที่ยังเพิ่งอายุยี่สิบแปดปี จะใช้ชีวิตทุกวันด้วยความรู้สึกยังงั้นนะ

ผมจ้องมองรูปถ่ายนั้น สะบัดศีรษะเรียกสติ ถึงจะคิดเรื่องแบบนั้นก็ไม่มี ความหมาย เธอก็เป็นแค่ผู้ป่วยคนหนึ่งเท่านั้น ถ้าหมอแบ่งปันความเจ็บปวดเหล่านั้นกับผู้ป่วยทุกคน ใจจะพังเอาได้ แล้วถ้าให้การเอาใจใส่ผู้ป่วยแบบเจาะจงก็ไม่ยุติธรรมด้วย ไม่ควรเข้าหาผู้ป่วยมากเกินไป ดำเนินการรักษาให้ดีที่สุดเท่าที่ตนเองทำได้ในแบบธุรกิจ ซึ่งนั่นก็คือความเชื่อของผมในฐานะหมอ

การขอใช้โต๊ะในห้องผู้ป่วยนั้นยังงั้นก็ไม่ได้ ตอนที่ตัดสินใจเช่นนั้น จู่ๆ ก็มีมือมาวางบนบ่า “คุณหมออุซุย” เมื่อหันกลับไปก็เจอชายวัยกลางคนรูปร่างสูง สวมเสื้อกาวน์ยืนอยู่ ผมหงอกสะดุดตา แววดาเจียบคม ชายผู้ให้บรรยายการศราวกับของแข็งเย็นแบบบอกไม่ถูกคนนี้ก็ คือผู้อำนวยการโรงพยาบาลฮายามะโนะมิซากิ

“สวัสดีครับ ผู้อำนวยการ”

“ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม” ผู้อำนวยการถามด้วยน้ำเสียงเรียบๆ

“ครับ”

“งั้นเหรอ ถ้างั้นก็ฝากชั้นสามให้ดูแลไปเลยคงไม่เป็นไรนะ”

เมื่อวานได้แบ่งหน้าที่กันโดยผู้อำนวยการดูแลผู้ป่วยชั้นสอง ส่วนผมดูแลผู้ป่วยชั้นสาม

“ไม่เป็นไรครับ” ผมพยักหน้า ผู้อำนวยการจ้องมองผมโดยไม่พูดอะไร

“เอ่อ มีอะไรหรือเปล่าครับ”

ขณะที่ลังเลกับสีหน้าเย็นชานั้น ผู้อำนวยการก็ถอนหายใจแล้ว

คุยอวด

“ตอนสมัยหนุ่ม ๆ ผมได้รับการดูแลจากหัวหน้าฝ่ายแผนกอายุรกรรม โรงพยาบาลอิโรชิมะ เพราะฉะนั้นตอนที่ถูกขอให้ลงทะเบียนโรงพยาบาลนี้เป็นสถานที่ฝึกปฏิบัติเวชศาสตร์ชุมชนก็เลยตัดสินใจรับไว้ แต่ก็คิดว่าไม่น่าจะมีแพทย์ฝึกหัดมาจากอิโรชิมะหรอก อันที่จริงที่ผ่านมาไม่มีใครมาฝึกงานที่นี่เลย”

ผู้อำนวยการเสียผมที่เตะตาด้วยผมหงอกแล้วสายตาก็คมขึ้น

“คุณหมออุซุชิ ทําไมถึงเลือกโรงพยาบาลของเราล่ะ”

“ที่ว่าทําไมนะ...ผมทําให้เด็กร้อนหรือเปล่าครับ”

“เปล่าหรอก ไม่ใช่แบบนั้น เพราะว่าพวกรพบาลก็ดีใจกันใหญ่ ที่นายมาที่นี่ บอกอีกว่างานแต่ละวันคืบหน้าไปได้ดีเลยละ แต่ว่าแค่อยากรู้เฉย ๆ ว่าทําไมถึงเลือกโรงพยาบาลของเรา”

“เพราะว่าสนใจฮอสพิซ...ผมสนใจเรื่องการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายนะครับ”

บอกไม่ได้ว่าโดนหัวหน้าฝ่ายแผนกอายุรกรรมบังคับมา ผมเลยกลบเกลื่อนไปอย่างนั้น

“สนใจเรื่องการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายนั้นหรือ”

ผู้อำนวยการพิมพ์ด้วยเสียงแหลมแล้วชี้มาที่บ้านที่ประวัติผู้ป่วยที่ผมถืออยู่

“ก็เลยสนใจคุณยูการิสินะ”

“เอ๊ะ เปล่าครับ ไม่ใช่แบบ...”

ผู้อำนวยการแย้งบันทึกไปจากผมที่ทําตัวไม่ถูกไปอย่างง่ายดาย

“คุณยูการิไม่รู้ว่าจะอยู่ได้ถึงเมื่อไหร่ แต่เพราะแบบนี้ก็เลยอยากให้อาศัยชีวิตช่วงที่อยู่ในโรงพยาบาลในแบบที่ต้องการเท่าที่ทําได้ ให้เวลาที่เหลืออยู่กลายเป็นความสุขมากขึ้นอีกนิดก็ยังดี ไม่ใช่แค่เธอ

คนเดียว ผมอยากคำนึงถึงความต้องการของผู้ป่วยทุกคนที่เข้าพักรักษา
ในโรงพยาบาลเท่าที่ทำได้”

น้ำเสียงของผู้อำนวยการเริ่มร้อนแรงขึ้นทีละนิด

“การดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายนะไม่ใช่สิ่งที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย
ความรู้สึกผิดใจอย่าง ‘สนใจ’ หรือกะนะ ผู้ป่วยนะดิ้นรนเพื่อการมีชีวิต
อยู่ เจ้าหน้าที่ที่ให้การรักษาก็มีหน้าที่ต้องทุ่มสุดกำลังเช่นเดียวกัน ถ้า
จะฝึกงานที่โรงพยาบาลนี้ละก็ ห้ามลืมเรื่องนี้เป็นอันขาด”

ผมรับบันทึกที่ผู้อำนวยการส่งให้โดยไม่พูดอะไร ผู้อำนวยการ
ที่มุ่งไปที่ทางออกหยุดเท้าลง

“อ้อ จะว่าไป” ผู้อำนวยการเอ่ยขึ้นโดยไม่ได้หันกลับมา

“เมื่อกี้ได้ยินจากคุณยูการิแล้ว บอกว่าช่วงเวลานั่งรออยากขอให้
โต๊ะทำงานในห้อง 312 จั๊นเหวอ”

“ฮะ เปลา่ครับ นั้นมัน...”

“ไม่เป็นไร” ผู้อำนวยการพิมพ์กลับคำพูดของผม “ขอแค่
ทำงานชั้นต่ำได้จะอยู่ที่ไหนก็ได้ทั้งนั้น ถ้านายคิดว่านั้นเป็นการทำเพื่อ
คนไข้ละก็ละนะ”

ผู้อำนวยการเดินออกไปจากเคาน์เตอร์พยาบาลโดยไม่ได้หัน
กลับมามองแม้แต่นิดเดียว

ผมกัตรีมฝีปากมองแผ่นหลังนั้นลับไป

“เปิดหน้าต่างอีกแล้วเหวอครับ”

“อ้าว คุณหมออุซุชิ เชิญคะ”

พอผมเคาะประตูก่อนเดินเข้าห้อง คุณยูการิที่ออกไปริมหน้าต่าง
ชมวิวข้างนอกอยู่ก็หันกลับมา

“ฝนหยุดแล้วเลยลองเปิดดูนะ หลังฝนตกจะได้กลิ่นดินไฉ่มี๊ยะละ”

“ถ้าร่างกายเย็นจะเป็นหวัดเอานะครับ”

“รู้แล้วละน่า วันนี้หนาวจริง ๆ ไม่เหมือนเมื่อวาน ตั้งใจว่าจะปิดหน้าต่างอยู่แล้ว”

คุณยูคาริพองแก้มเล็กน้อยพลางปิดหน้าต่าง จากนั้นก็มองมาที่ผมและกะพริบตา

“ชนหนังสือเล่มหนามาเยอะเลยนะ”

“ผมขอตอบรับข้อเสนอ ก็เลยมาขอใช้โต๊ะนะครับ ขอรบกวนจนถึงห้าโมงเย็นได้มั๊ยครับ”

“ได้สิ เชิญเลย”

ผมวางหนังสืออ้างอิงและแบบทดสอบที่ถือด้วยมือสองข้างลงบนโต๊ะ แล้วก็หมุนไหล่ที่เกิดแรงเครียดจากความหนักนั้น

จนถึงเมื่อก็ยั้งตั้งใจว่าจะปฏิเสธข้อเสนอยุ่เลย แต่คำพูดที่ผู้อำนวยการทิ้งท้ายว่า “ถ้ามันเป็นการทำเพื่อคนไข้ละก็...” ทำให้ผมเปลี่ยนใจ

คล้ายอยากบอกว่าจะเดิตร้อนกลายเป็นคนไข้ แต่คนที่เสนอมาเดิมทีก็เป็นคุณยูคาริเอง สำหรับเธอที่ไม่มีคนรุ่มราวคราวเดียวกันให้คุย การที่ผมอยู่ในห้องนี้ก็ต้องทำให้ผ่อนคลายขึ้นได้บ้างแหละ

“อันนี้...หรือว่าจะไม่ใช่ภาษาญี่ปุ่นหรือ” คุณยูคาริมีสีหน้ายุ่งยากใจ

“นั่นนะ ดูนะ ยังไงก็ไม่ใช่ภาษาญี่ปุ่นไม่ใช่หรือ เป็นภาษาอังกฤษครับ”

ผมนั่งลงบนเก้าอี้แล้วเปิดแบบทดสอบ ใช้ปลายนิ้วหมุนปากกาที่หยิบออกจากกระเป๋าที่หน้าอกพลางไล่สายตาไปตามประโยคคำถามอยู่ ๆ ก็สัมผัสถึงสิ่งผิดปกติเลยหันไปด้านข้าง คุณยูคาริยิ้มว่าพลางชะโงกหน้าเข้ามา

“เอ่อ...”

“อ๊ะ โทษที รบกวนเหวอ”

“ก็นิดหน่อย”

“ถ้าฉันจะนั่งมองไกลออกไปอีกหน่อยนะ”

คุณยูคาริทยออกไปประมาณสองก้าวทั้งที่ยังจ้องมองผมอยู่

“เอ่อ จะว่าไงดีละ...ถ้าโดนจ้องแบบนี้ก็ไม่มีสมาธินะครับ”

“อ้าว งั้นเหวอ หรือว่าชวนคุยก็ได้เหวอ”

ผมตอบรับ “ถ้าเป็นไปได้” คุณยูคาริยืนปากสีดอกซากุระออกมา

“เฮอะ น่าเบื่อ ถ้าฉันก็ช่วยไม่ได้ละนะ วาดรูปดีกว่า”

เห็นคุณยูคาริออกห่างจากริมหน้าต่างไป ผมก็เกาหัว เป็นคนที่เห็นข้อความคาดหมายจริง ๆ ผมแต่ละสองมือไปที่แก้มเบา ๆ ใส่พลังเข้าไปใหม่ให้จดจ่ออยู่กับแบบทดสอบ

ผ่านไปนานเท่าไรแล้วนะ คงจะประมาณหนึ่งชั่วโมงครึ่งละมั้ง แหงนหน้ามองเพดานแล้วยืดตัวบิดขี้เกียจ ทันใดนั้นกระดุกหลังก็เกิดเสียงดังกร๊อบ ด้วยความสะดวกลุสลายที่ไม่แพ้ความหรรษาที่ส่งออกมาจากทั้งเก้าอี้และโต๊ะ ส่งผลให้มีสมาธิอ่านได้มากกว่าปกติ

เนื่องจากได้อ่านตัวอักษรภาษาอังกฤษขนาดเล็กต่อเนื่องยาวนาน ด้านในของลูกตาจึงรู้สึกหนักอึ้ง พอหลับตาและคลั่งเบา ๆ ไปบนเปลือกตาทั้งสองข้าง ก็มีกลิ่นหอมหวานเข้ามาแตะที่ปลายจมูก พอหันไปก็มีถ้วยชาสองใบวางไว้บนโต๊ะเตี้ย คุณยูคาริยื่นถ็อกกาไว้นมือ

“ฉันทงชานะ มาดื่มด้วยกันมัย เหนื่อยใช้มัยละ”

คุณยูคาริเทของเหลวสีอำพันอ่อนลงในถ้วยชา ให้อุ่นล่อยกระจายเป็นวงกว้าง

“ถ้าฉันก็รบกวนด้วยครับ”

คุณยูคาริเชิญให้ที่นั่งที่โซฟาว่า “เชิญเลย” อย่างดีใจ ผมนั่งลงบนโซฟาที่นั่งสบายราวกับถูกห่อหุ้มไว้ รับเอาถ้วยชาที่คุณยูคาริส่งมาให้จิบไปหนึ่งอีก ในความสดชื่นของพืชตระกูลส้ม ความหวานที่ทำให้นึกถึงคาราเมลเล็ก ๆ และกลิ่นที่ลอยมาบนหน้ากระจ่ายไปทั่วจมูก

ผมกลัวของเหลวนั้นในปากสักพักหนึ่งแล้วค่อย ๆ กลืนลงไป ความอุ่นละมุนไหลจากหลอดอาหารลงไปที่กระเพาะ รู้สึกดีเหมือนกับมีเปลวไฟบางเบาจุดขึ้นในอก

“อร่อยใช่ไหม ชามังอันนี้ สั่งให้เบลนด์เป็นพิเศษนะ”

“ครับ อร่อยมาก” ผมยกถ้วยแตะที่ปากอีกครั้ง

ผมดื่มชาไปได้ครึ่งถ้วยก็เบนสายตาไปยังกระดานวาดภาพที่วางอยู่บนขาตั้งตรงข้างหน้าต่าง บนนั้นมีเมืองท่าที่มองลงมาจากด้านบนของเนินภูเขาไว้ สวนสาธารณะเรียวยาวริมทะเลทอดตัวยาว ด้านหน้านั้นเป็นอาคารบ้านเรือนตั้งเรียงรายอย่างอิสระขยายเป็นวงกว้าง ท่าเทียบเรือตรงสวนสาธารณะมีเรือสีขาวจอดทอดสมอยู่

“วันนี้ไม่ใช่วิวที่มองเห็นจากตรงนี้นะครับ”

พอผมเอ่ยขึ้น คุณยูคาริก็มองออกไปนอกหน้าต่าง

“ภาพวิวตอนฝนตกก็ออกจะแปลกดีเหมือนกัน แต่ว่าฉันชอบทะเลสดใสมากกว่านะ”

“ภาพนั้นเป็นภาพวาดที่ไหนเหรอครับ”

“อืม...ยุโรปละมัง”

“ที่ว่ายุโรปเนี่ยกว้างมากเลยนะ วาดแบบมั่ว ๆ ไปนั่น ๆ เหรอครับ”

“ก็ไม่เห็นเป็นไรเลยนี่นา เพราะว่ามันคือผลงานของฉัน จะวาดแบบที่ชอบก็ได้ ที่สำคัญกว่านั้น พวกคุณหมอนี่อยู่อย่างที่คุณคิดเลยนะ ต้องอ่านหนังสือที่ดูยากแบบนั้นด้วยนะ”

“ไม่ว่าจะหมอมทุกคนจะต้องมาอ่านหนังสือแบบนี้หรอกครับ ผม

ต้องใช้ในอนาคตก็เลยเตรียมตัวไว้ตั้งแต่เนิ่นๆ แค่นั้น”

“อนาคตเหรอ” คุณยูคาริเต็มซาฝรั่งในถ้วยของผม

“สักวันหนึ่งผมอยากจะเป็นแพทย์ศัลยกรรมประสาทที่อเมริกา
ครับ”

“โอ้ ที่อเมริกา ก็เลยเรียนภาษาอังกฤษสินะ”

“ครับ มหาวิทยาลัยที่ผมจบมา มีศาสตราจารย์ศัลยกรรมประสาท
ที่มีชื่อเสียงโด่งดังมากอยู่ท่านหนึ่ง ผมจะเข้าไปเป็นลูกศิษย์ของท่าน
หลังจากเรียนรู้ทักษะแล้วก็ตั้งใจว่าจะทำงานที่อเมริกา ดังนั้นเพื่อขอ
ใบอนุญาตในการรักษาที่อเมริกาก็ต้องสอบหลายๆอย่าง ซึ่งแน่นอนว่า
ต้องเก่งภาษาอังกฤษเทียบเท่าเจ้าของภาษาด้วย”

“ดูลำบากจังเลยนะ ทำไมถึงอยากไปทำงานที่อเมริกาจนต้อง
ทำถึงขนาดนั้นด้วยละ”

“คำสั้นๆ ที่คุณยูคาริปล่อยออกมาโดยไม่คิดอะไรลดอุณหภูมิ
ในอกที่อบอุ่นขึ้นจากซาฝรั่งไปเล็กน้อย ผมวางถ้วยชาลงบนจานรอง
เสียงของแข็งกระทบกันดังกริกก้องกังวาน

“เงินนะครับ เพราะว่าได้เงินเยอะ ไม่มีเหตุผลนอกจากนี้แล้ว
ที่ประเทศญี่ปุ่นจะกำหนดค่าผ่าตัดไว้แล้ว แต่ที่อเมริกาต่างออกไป
ยังมีมือดีเท่าไหนก็ยิ่งได้ค่าผ่าตัดสูงขึ้นเท่านั้น”

“หมายความว่าอยากได้เงินเยอะๆ ก็เลยตั้งใจเรียนนั่นแหละ”

ส่วนลึกของทรวงอกยิ่งเย็นลงมากขึ้นเมื่อได้ยินคำถามใสซื่อนั้น

“ครับ ใช่แล้ว ตอนสมัยประถมอยู่ๆ ก็ยากจนลงทำให้ลำบาก
เพราะเงินมากมานะครับ”

“ตอนอยู่ประถมมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นเหรอ”

คุณยูคาริเอียงคอเล็กน้อย รู้ว่าเจ้าตัวไม่มีเจตนาไม่ดี แต่ถึงจะ
เป็นแบบนั้นก็เชื่อว่าจะไม่เกิดระลอกคลื่นขึ้นในใจ อารมณ์หงุดหงิดนั้น

ทำให้เปิดปากพูด

“พอกู้เงินแล้วหนีไปครับ ไปกับชู้ล่ะ”

ดวงตาของคุณยูคาริเบิกกว้าง คงจะเป็นโลกที่คุณหนูผู้ร่ำรวยที่เข้าพักรักษาในห้องแบบนี้ได้จินตนาการไม่ถึงสินะ ความปิติอันมีดหม่นขยับลิ้นต่อไป

“แม่ทำงานสุดชีวิตเพื่อใช้หนี้ พร้อมส่งผมกับน้องสาวเรียนไปด้วย แต่หักโหมมากเกินไปจนล้มป่วยบ่อย ตอนที่ผมเรียนต่อหมอก็ใช้ทุนการศึกษาเรียนครับ ซึ่งในอนาคตก็จะต้องใช้คืน ณ เดือนนี้ยังเหลือเงินกู้อีกสามสิบล้านหกแสนแปดหมื่นเยนครับ”

“...จำตัวเลขย่อๆได้ด้วยสินะ”

“ครับ เพราะเป้าหมายแรกก็คือทำให้มันเป็นศูนย์ ชีวิตครอบครัวของผมน่าสมเพชมากเพราะไม่มีเงิน ก็เลยอยากจะหาเงินให้ได้เยอะๆ หาแล้วหาอีก หาไปเรื่อยๆ...เพราะอยากจะแก้แค้นครับ”

คุณยูคาริส่งสายตาสาวๆ มาที่ผมซึ่งพูดเร็วไม่หยุด พอได้สติผมก็หลบตา

“...อย่ามองด้วยสายตาแบบนั้นเลยครับ ผมไม่ได้พูดเพราะอยากให้มาเห็นใจ”

ทำไมถึงพูดออกไปกันนะ กับเพื่อนสนิทยังแทบจะไม่เคยเล่าให้ฟังแท้ๆ...

“อยากจะแก้แค้นอะไรเหรอ”

ปากผมหลุดเสียงเลอะเลือน “เอ๊ะ” ออกไป อะไรจั้นเหรอ เป็นเรื่องที่ไม่เคยคิดมาก่อน พวกคนที่เหยียดหยามผมที่ยากจนหรือตัวเงิน หรือว่า...

ในสมองปรากฏภาพใบหน้าของชายวัยกลางคนที่ยิ้มอ่อนโยนทางสองแขนยื่นออกมา ผมสะบัดศีรษะแรงๆ ปลดภาพนั้นออกไป

ในตอนนั้นก็สัมผัสสบอุณ อ่อนโยนโอบมาที่แก้ม พองเงยหน้าขึ้น
ไม่รู้ว่าตอนไหนที่คุณยคาริยื่นสองมือมาแตะที่แก้มของผม

“คุณหมอชุษุ...ถูกผูกมัดไว้สินะ”

“ถูกผูกมัดเหรอ” ผมใช้คำพูดเดียวกันตอบกลับไปโดยไม่เข้าใจ
ความหมาย

“ใช่ ถูกผูกมัดไว้แน่น ดูท่าจะทรมานมาก แต่บางทีนี่ไม่ว่าจะ
หาเงินได้เท่าไรหรอกแทนที่จะคลายออกได้ อาจจะถูกรัดแน่นกว่าเดิม”

“...แล้ว จะให้ผมทำอะไรเหรอครับ” เสียงแข็งหลุดออกมาจาก
ปาก

คุณยคาริค่อย ๆ ถอนมือกลับแล้วย่นจมูก

“ขอโทษนะ ยังไม่รู้ถึงขั้นว่าจะต้องทำยังไง”

“...ถ้าไม่รู้ก็ปล่อยทิ้งไว้แบบนี้เถอะครับ ผมทำได้แค่หาเงินเท่านั้น
หาเงินให้ครอบครัวสบายขึ้น นอกจากนั้นก็ไม่มีอะไรที่ผมทำได้แล้ว”

ไม่ควรพูดมากไปกว่านี้ ความมีเหตุผลเข้ามาควบคุม แต่ก็
ไม่สามารถหยุดการเคลื่อนไหวของลิ้นได้

“คนที่เข้าพักรักษาในห้องหุแบบนี้ได้ไม่มีทางเข้าใจความรู้สึก
คนจนอย่างผมหรอกครับ”

ผมกัดฟันกรามอย่างแรง คุณยคาริหยิบถ้วยชาขึ้นมาดื่มชา
ที่เหลือไว้กันถ้วยจนหมดแล้วพิมพ์เสียงเบา

“ไม่ว่าจะมีเงินมากแค่ไหน ถ้าไม่ได้ใช้ก่อนตายก็ไม่มีความ
หมายนะ”

ผมสูดหายใจเอือกใหญ่ ในหัวของผู้หญิงที่อยู่ตรงหน้ามีลูก
ระเบิดฝังอยู่ พอถูกจี้ปวดอย่างที่มีมานานลึกลงไปทำให้สูญเสียความ
สุขุมไปจนลืมเรื่องนั้นไปสนิท

ผมพูดอะไรออกไปเนี่ย...ทบทวนคำพูดที่ตัวเองพูดออกไป

พลันเลือดบนใบหน้าก็ซีดลง

“เมื่อเข้าถ้ำจนฉันไข้อยู่ ว่าทำไมต้องรีบวาดภาพ”

ด้านหน้าผมที่กำลังหาคำพูดมากลบลือสน คุณยูคาริมองไปที่ว่างเปล่าแล้วเริ่มพูด

“การวาดภาพคือความฝันของฉัน”

“ความฝัน...เหรอครับ”

“มีบอยไปนี่ ที่ผู้ป่วยที่มีเวลาเหลือเพียงนิดเดียวจะทำลิสต์สิ่งที่อยากทำก่อนตายขึ้นมาละ สำหรับฉันแล้วการวาดภาพก็คือเรื่องเดียวกัน เมื่อก่อนเคยได้ยินว่า ถ้านอนบนภาพที่วาดความฝันไว้ สิ่งนั้นก็จะกลายเป็นจริงละ”

“เอาภาพที่วาดดูไว้ได้ทีนอนเหรอครับ”

“จะบ้าเหรอ ทำแบบนั้นก็เลอะนะสิ จับเก็บรักษาไว้อย่างดีเลยละ”

“เก็บที่ไหนเหรอครับ”

“ความลับ” คุณยูคาริเอ่ยขึ้น ๆ แบบซุกซนแล้วยกนิ้วชี้มาตั้งหน้าริมฝีปาก “ถ้าโดนจับได้มีหวังโดนผู้อำนวยการดุแน่ ๆ”

ที่ว่าจะโดนผู้อำนวยการดูนี่ คนคนนี้จะทำอะไรไว้กันแน่ พอผมมีท่าทีระอา คุณยูคาริก็ปิดตาลงอย่างอารมณ์ดี

“พอหลับตาลง ด้านหลังของเปลือกตาจะมีภาพที่วาดลอยขึ้นมา แบบนั้นจะทำให้รู้สึกราวกับว่าตัวเองอยู่ในภาพวาด” ริมฝีปากสีดอกซากุระเผยยิ้มอย่างมีความสุข

เมื่อเพ่งมองไปที่กระดานวาดภาพที่วางอยู่บนขาตั้ง ที่จุดชมวิวที่มองลงมาที่เมืองท่า มีผู้หญิงผมสีดำยาวสวมชุดกระโปรงสีชาวดูกวาดไว้ นั่นคงจะเป็นลักษณะที่คุณยูคาริสะท้อนตัวเองเข้าไปเป็นแน่ ภาพริมหาดฤดูร้อนที่เห็นเมื่อวานรู้สึกจะมีผู้หญิงถือร่มกันแดดเดินอยู่ใน

จุดที่คลื่นขึ้นมาถึง

คุณยูคาริในตอนนี้น่าจะกำลังยืนมองเมืองท่าจากจุดชมวิวหรือเปล่านะ หรือว่ากำลังสนุกสนานกับความเย็นของคลื่นที่ริมชายหาดที่แสงแดดร้อนแรงส่องลงมา

เพื่อไม่ให้รบกวนการเดินเล่นในโลกแห่งจินตนาการ ผมจึงมองคุณยูคาริไปเรื่อยโดยไม่พูดอะไร ใบหน้านั้นที่หลับตาลงเด่นด้วยขนตายาวสร้างบรรยากาศที่ดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าปกติ

ห้องตกอยู่ในความเงียบ จังหวะหายใจของกันและกันที่สะท้อนเสียงบางเบาหลอมรวมไปด้วยกันอย่างอ่อนโยน เวลาดำเนินไปอย่างเอื่อยเฉื่อยท่ามกลางความไม่สบายตัวบ้างและอากาศอบอุ่นบ้าง แล้วในที่สุดคุณยูคาริก็เปิดเปลือกตาขึ้นแล้ว “ฟู” พ่นลมออกมาอย่างพอใจ

“โทษทีนะ ที่เข้าไปอยู่ในโลกของตัวเอง” คุณยูคาริก็มึนชะงะลง “ไม่เป็นไรครับ คือ...เมื่อก็ต้องขอโทษด้วยที่พูดเรื่องเสียมารยาทไปครับ”

“ไม่เป็นไร ฉันเองก็พูดอวดดีไปโดยไม่คิดถึงความรู้สึกของคุณหมอเหมือนกัน”

คุณยูคาริเอ่ยขึ้น “ไปซาชามาใหม่นะ” หยิบภาลุกขึ้นแล้วเดินไปที่ห้องครัว

“...คุณยูคาริ” ผมส่งเสียงไปที่แผ่นหลังบอบบางที่กำลังเปลี่ยนใบชาใหม่เข้าไป

คุณยูคาริตอบโดยไม่หันกลับมา “อะไรเหรอ”

“ไม่เป็นยุโรป แต่ไปเดินเล่นที่ย่านทันสมัยในญี่ปุ่นแทนไม่ได้เหรอครับ”

คุณยูคาริซงซาฝรั่งอย่างเงิบ ๆ รวากับไม่ได้ยินคำถามของผม

“ต้องอปปกนึ่งนะ” คุณยูคาริเดินกลับมาวางกาลงบนโต๊ะ

“คุณญูคาริ”

พอเร่งเอาคำตอบด้วยเสียงเข้มขึ้นเล็กน้อย คุณญูคาริก็เอ่ย
“น่าจะได้แล้วนะ” แล้วเริ่มเทศาฝรังลงในถ้วย ผมมอของเหลวสีอำพัน
ที่เต็มถ้วยพลางก็ตรึมฝปาก

“...ก็ไม่ใช่ว่าไม่ได้หรรอ”

คุณญูคาริพืมพำเสียงเบา ผมถามกลับ “เอ๊ะ”

“ถึงไม่ใช่ยุโรปก็ไม่ใช่เป็นอะไรเลย แค่อะยากจะลองเดินเล่น
สักหนอย อยากรดื่มชาที่คาเฟอ อยากรดูดอกชาฤระ อยากรดูหนังที่
โรงภาพยนตร์...”

“ถ้าจั้นก็ไม่ต้องวาดภาพ ไปทำจริงเลยไม่ดีกว่าหรอครับ
จริงอยู่ว่าถ้าน้อาจจะดูชบเขาไปหนอย แต่เดินไปหนอยอย่างน้อ
คาเฟอ...”

“ไม่ได้หรรอ” คุณญูคาริวางการะแทกกับโต๊ะ เสียงของวัตถุ
แข็งกวดแกว่งอากาศในหรงวูบใหญ่ ชาฝรังในถ้วยกระฉกเล็กน้อย

“...ไม่ได้หรรอ จันออกไปไม่ได้...จากโรงพยาบาลนี้”

สถานการณ์เปลี่ยนไป เสียงเบาหลงจนถูกกลืนหายไปในอากาศ

“ทำไม...”

ถามด้วยเสียงแหบพร่า แต่จากกำปั้นสองข้างของคุณญูคาริที่
กำไว้แน่นปรากฏการปฏิเสธรอย่างแรงกล้าให้เห็น

ความเงียบที่หนักอึ้งราวกับตะกั่วเข้าปากคลุมห้องต่างกับสภาพ
เมื่อก่อนหน้านี้ ในตอนนั้นเองโดยไม่คาดคิด เมโลดี้ของ “บทเพลง
แห่งท้องทะเล” ที่บรรเลงด้วยดนตรีอิเล็กทรอนิกส์ที่ตั้งเข้ามาจากนอก
หน้าต่าง คุณญูคาริลุกขึ้นยืนทันที

“ห้าโมงแล้วหรอเนี่ย พอได้คุยเวลาก็ผ่านไปไวนะ วันนี้เห็นอย
หนอยนะคะ คุณหมออชุข”

คุณยูคารินั่งบนโซฟา คล้ายกับเร่งให้ไปที่ทางออก

พอหลังเล คุณยูคาริก็เอ่ย “วันนี้เหนื่อยหน่อยนะคะ” ซ้ำอีกรอบ
ผมลุกขึ้นยืนหยิบหนังสืออ้างอิงบนโต๊ะทำงานด้วยสองมือแล้วมุ่งไปยัง
ทางออก คุณยูคาริเปิดประตูให้

“อะ เอ่อ...” จังหวะที่จะผ่านประตูไป ผมส่งเสียงสูงขึ้น
“พรงนี้...พรงนี้เลิกงานแล้วจะมาขอรบกวนอีกได้มั้ยครับ ใช้โตะนั้น
ได้มั้ยครับ”

หลังจ้องมองผมที่ประหม่าอยู่หลายวินาที คุณยูคาริก็ยิ้ม
อ่อนโยน

“ได้สิ แนนอนอยู่แล้ว”

รู้สึกเหมือนร่างกายเบาขึ้นทันใด คุณยูคาริยังส่งเสียงต่อเนื่อง
ที่ด้านข้างของผมที่พินลมหายใจอย่างโล่งอก

“ถ้าไม่รังเกียจกรงเพชรแบบนี้ก็มาได้ทุกเมื่อเลย”

“กรงเพชรหรอ”

“นี่ นกตัวเล็กที่เข้ามาอยู่ในกรงเพชรกับนกตัวเล็กที่บินได้อย่าง
อิสระบนท้องฟ้า คิดว่าตัวไหนมีความสุขมากกว่ากัน”

“เอ่อ นันมัน...”

ออกไปที่โถงทางเดินทั้งที่ยังสับสน คุณยูคาริวางมือไปที่ลูกบิด
ประตูทั้งๆ ที่ยิ้มอยู่อย่างนั้น

“เอาละ คุณหมออุซุย...แล้วเจอกันพรงนี้นะ”

เสียงปิดประตูสะท้อนก้องในหูของผมอย่างแรง

ฝนเม็ดใหญ่ตกกระทบกับร่มพลาสติกเสียงดัง เม็ดฝนกระเด็น
จากพื้นจนทางเดินเปียกแฉะเข้ากับผิว น้ำที่ขังอยู่ในร่องเท้าส่งเสียง
แฉับๆ ทุกครั้งที่ก้าวเดิน

ปล่อยห้องพักรักษาตัวของคุณยูคาริไว้เบื้องหลัง หลังเปลี่ยนเสื้อผ้าที่ล็อกเกอร์แล้วตั้งใจจะออกจากโรงพยาบาลไป แผนที่ยุดไปชั่วคราวกลายเป็นตกหนักสาดเข้ามาด้านข้าง เพราะวาระระยะทางค่อนข้างไกลจึงเดินกลับบ้านเลย แต่พอข้ามลานจอดรถหน้าโรงพยาบาลมา และเข้าตรอกริมทะเลก็เริ่มนึกเสียใจ

ผมหันกลับไป มองไปยังโรงพยาบาลที่ตั้งอยู่ด้านในของลานจอดรถ แวบหนึ่งดูเหมือนเป็นบ้านสไตล์ยุโรปให้กลิ่นอายผู้ดีมากกว่าจะเป็นโรงพยาบาล สายตาถูกดึงดูดให้เลื่อนไปที่หน้าต่างของห้อง 312 โดยอัตโนมัติ หน้าต่างหันเข้าหาแหลม จากตรงนี้จะมองเห็นสภาพภายในห้องได้เล็กน้อย

มองเห็นเงาของบางร่าง นิ่งอยู่ที่ริมหน้าต่าง

“กรงเพชร...” ผมเอ่ยคำนั้นออกมาอย่างธรรมชาติ

ลมแรงอีกระดับพัดมาจากทะเลชิงเอาอุณหภูมิจากร่างกายที่เปียกไป กลับไปอาบน้ำที่หอเร็ว ๆ ดีกว่า หลังจากผมเริ่มเดินก็หยุดเท้าลงทันที ที่โหล่ทางห่างออกไปสิบกว่าเมตรมีรถซีดานสีเงินจอดอยู่ รู้สึกเหมือนไฟรมถนนสะท้อนเข้ากับด้านในกระจกหน้ารถนั่นที่เมื่อดผมพาลงมา ผมขมวดคิ้วเพ่งมอง

ผู้ชายผมสั้นที่นั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับกำลังหันเลนส์กล้องมาทางนี้ เลนส์ขนาดใหญ่ทรงกระบอกที่เขาไว้ใช้ส่องพวกนกป่า ช่วงเวลาเดียวกับที่ผู้ชายรีบซ่อนกล้องไว้ตรงขาอย่างลนลาน เสียงเครื่องยนต์ต่ำ ๆ ก็ดังขึ้น รถซีดานขับออกไป ผมมองรถที่ขับผ่านน้ำกระเด็นพลางวิ่งออกไปถึงถนนข้าง ๆ จนรถดับตา ทะเบียนรถคันนั้นไม่รู้ว่าจะตั้งใจหรือไม่มันเขียนอยู่เพื่อไม่ให้อ่านได้ง่าย ๆ

ผมครุ่นคิดพลางก้าวขาเดินอีกครั้ง รู้สึกติดใจรถที่วิ่งกลับไป แต่ก่อนอื่นต้องทำให้ร่างกายที่หนาวจนถึงชั่วกระดูกนี้อุ่นขึ้นเสียก่อน เร่ง

เดินต่อไปบนทางริมทะเล ไม่กี่นาทีก็มองเห็นแมนชั่นสามชั้น หอพัก
เจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลสยามะโนะมิซากิ หลังจากผมเข้าห้องที่
ถูกจัดไว้ให้สำหรับตัวเองก็ตรงไปที่ห้องอาบน้ำทันที ถอดเสื้อผ้าแล้ว
ก้าวลงไปในห้องอาบน้ำ หมุนก็ออกฝักบัวจนสุด ช่วงแรกเป็นน้ำเย็น
ไหลออกมา แต่ก็เปลี่ยนเป็นน้ำร้อนอบอุ่นขึ้นทันที ไอน้ำสีขาวกระจาย
ไปทั่วห้องอาบน้ำ ผิวหนังและกล้ามเนื้อที่ตึงเครียดผ่อนคลายลง
เช็ดคางขึ้นหลังตาลง รดน้ำลงบนใบหน้า ภาพของคุณยูคาริที่ถือพู่กัน
หันหน้าเข้ากระดานวาดภาพผุดขึ้นมาในหัว

ผมสะดุ้งรีบะเบาๆ แล้วเช็ดหน้า ทำไมถึงสนใจคนคนนี้นะ
เพราะนิสัยที่ไม่สนใจโลกนั้น เพราะสายตาที่ราวกับมองทะลุไปถึงกันบัง
ของจิตใจ หรือว่าเพราะคำพูดและการกระทำที่มองการณ์ไกลโดย
ละทิ้งทุกสิ่ง ถ้าผมตัวเองเข้าไปเข้ามาแต่ก็ยังไม่ได้อะไร

หมุนก็ก๊อบปิดน้ำร้อน ร่างกายที่หนาวจะเยือกก็อบอุ่นขึ้นไปจนถึง
ภายใน

หลังจากออกจากห้องอาบน้ำก็เปลี่ยนใส่ชุดลำลองและเก็บเสื้อผ้า
ที่ถอดทิ้งระเกะระกะให้เข้าที่ จากนั้นล้มตัวนอนบนเตียง สปริงแข็ง
ของเตียงส่งเสียงเอี๊ยดอัดเหมือนต่อต้าน

ตามปกติแล้วหลังจากนี้จะนั่งอ่านหนังสือจนถึงกลางดึก แต่วันนี้
กลับไม่ได้อยู่ในอารมณ์นั้น

“ข้างในนี่จะมีลูกกระเบิดฝังอยู่ละ”

“นกตัวเล็กที่เข้ามาอยู่ในกรงเพชรกับนกตัวเล็กที่บินได้อย่าง
อิสระบนท้องฟ้า คิดว่าตัวไหนมีความสุขมากกว่ากัน”

คำพูดที่คุณยูคาริพูดออกมายังคงวนอยู่ในหัว ผมเคาะกำปั้นไปที่
หมับเบาๆ

หล่อนเป็นเพียงแค่คนใช้คนหนึ่งเท่านั้น หมอผู้ดูแลกับคนใช้

ความสัมพันธ์ของผมกับคุณยุคาริมีเพียงเท่านั้น

ลุกขึ้นมาครั้งตัวแล้วเอื้อมมือไปเปิดผ้า màn ที่ข้างเตียงมองไป
ด้านนอก ฝนยังคงตกต่อเนื่อง

ผมเกลียดฝน เพราะทำให้นึกถึงช่วงเวลาที่ดีไปแล้ว

วันนี้เหนื่อยกว่าปกติ จีบสักหน่อยละกัน ผมดึงเชือกที่โคมไฟ
แสงสลัวสีส้มอ่อนส่องอยู่ในห้องขนาดกะทัดรัด พอนอนลงที่เตียงก็รอบ
ความรู้สึกวงก็รุกเข้ามาทันที

เสียงฝนที่กลบอยู่เต็มห้อง พลังสติก็ค่อยๆ ตกอยู่ในความมืด

ฝนกำลังตกอยู่ ฝนเม็ดใหญ่

ที่นี้ที่ไหนกันนะ ผมกางร่มพรางเหลี่ยมมองรอบตัว ตรงหน้าเป็น
บล็อกคอนกรีตสูงกับบานประตู หันหลังไปก็มีประตูหน้าบ้านบานยักษ์
อยู่ เป็นภาพที่คุ้นเคยบอกไม่ถูก

อา ไม่ใช่นี่ ลิงรอบตัวไม่ได้ใหญ่ ผมต่างหากที่ตัวเล็ก รับรู้ถึง
เรื่องนั้นได้จากชอกหลีบของสมองพรางนัยยะของ ขลุ่ยข้างดอกไฮเดรนเยีย
ที่ปลุกอยู่ข้างๆ บานประตู จ้องมองหอยทากที่คลานอยู่บนใบไม้

ได้ยินเสียงประตูเปิดออก พอหันไปก็เจอชายวัยกลางคนสวม
สูทยืนอยู่ ชายคนนั้นมองมาที่ผม เป็นเพราะย้อนแสงจึงมองไม่เห็น
ใบหน้านั้น

ผู้ชายที่เข้ามาใกล้โดยไม่ใส่ใจว่าจะเปียกฝนกอดผมเอาไว้
รัดแน่นจนแทบหายใจไม่ออก รับรู้ได้ถึงความเจ็บปวด แต่ไม่รู้ทำไม
ผมไม่ต่อต้านสักนิด ในทางกลับกันกลับรู้สึกปลอดภัยมากกว่า

ชายคนเดิมกระซิบอะไรสักอย่างที่บริเวณหูของผม แต่ถ้อยคำนั้น
ถูกเสียงฝนกลบหมดจึงไม่ได้ยิน

ในไม่ช้าชายคนนั้นก็ค่อยๆ ปลดปล่อยผม หมุนตัวกลับอย่างแรง

ราวกับจะปลดปล่อยอะไรสักอย่างออกไป แล้วเปิดประตูเดินออกไป
ผมรีบไล่ตามไป ในจุดที่ไกลออกไปท่ามกลางฝนที่ตกลงมาไม่ขาดสาย
มีภาพแผ่นหลังของผู้ชายที่กำลังจะจากไปโดยไม่ได้ทางร่วม ผมเอื้อมมือ
ไปที่แผ่นหลังนั้น

“พูดอะไรนะ”

เสียงตะโกนของผมดังก้อง ชายคนนั้นหายลับไป ฝนที่ตก
ในบริเวณนั้นแรงมากขึ้น รู้ตัวอีกทีทั้งประตูที่อยู่ติดด้านข้าง ทั้งบ้าน
แม้กระทั่งถนนก็หายวับไป

“พูดอะไรกันแน่”

ท่ามกลางความว่างเปล่าที่ไม่มีอะไรอยู่ ผมปล่อยให้ฝนเทลงมา
พลาจตะโกนจนสุดเสียงจนเสียงแหบอีกครั้ง ในวินาทีนั้นเองก็รู้สึก
เหมือนตัวลอยขึ้นมา

ผมลุกพรวดขึ้นมาเพียงท่อนบนเหลียวมองไปรอบห้องที่มีดสลัว
ไม่ใช่ห้องตัวเอง...ที่นี่คือ...หมอกที่ปิดกั้นความคิดค่อย ๆ จาง
ออก

อา จะว่าไป เรามาฝึกวิทยาศาสตร์ชุมชนที่คณะวะวะนี่นา ผม
ล้มตัวนอนลงบนเตียงอีกครั้งเอามือป้องไว้ที่ใบหน้า แสงอ่อนของไฟ
ยามค่ำคั่นลอดเข้ามาระหว่างช่องว่างของนิ้ว

“พูดอะไรกันแน่นะ...พ่อ”

เสียงพึมพำที่เล็ดลอดออกมาจากปากที่เปิดเพียงครึ่งเดียว
หลอมรวมเข้ากับอากาศในห้องที่เต็มไปด้วยฝุ่น